

A GONDOSKODÁS EGY BIZONYOS PONTJA MINT TÉRÉLMÉNY

*„Csak nézzed a tengeri öblöket. Lazít. A vers ráérni jól tud: időtlenül.
Jó hasonlat a gyöngyhalászat is.
A vershez is levegő kell, hogy levegője is legyen majd.
Bízom benne és benned, és várni is nagyon tudok.”*
(messengeres biztatás KAF-tól, 2022. január 14-én)

hol a tüdő, mi széllel szemben szalad szüntelen?
a gyöngyhalászé hol van? várni eszméletlen,
morajló tenger fenekén, milyen?
ahol fojt, nyom, roppan a vizek súlya,
ahol a tüdő hiába, ahol a sűrű elnyeli a sugarat,
ott a horizontból egy kéz nyúl utánad,
mint halásznak hálója, laza csomóin épphogy fennmaradsz.
a mélyből, cipópuha istentenyér, a forró fővenyre kiemel.
gyógyulj, gyermek, állj meg lábon. indulj és boldogulj,
mielőtt feljajdul a tenger felől a viharmadarak raja,
mielőtt szapora szellők hordják szét a vérszagot.
menj, amerre az emberek hangja, a zsvaj, az ének,
ahol a vásár, kocsmák, porond és templomok,
és mondd, hogy a tengerész barátja vagy, Henriké.
megettetnek, akad fedél éjszakára, egy kis tűz, meleg.
várni fognak, bízom benned, bízz te is, menj, siess!
ne hagyjon, monsieur, magamra,
fakó húsom a vadaknak könnyű préda.
hajóm hullám martaléka, vagy sose volt tán, nem tudom.
nem emlékszem már e földre, rettegek,
hogy eltévedek, a dűnék közt elveszek,
ne menjen még, kérem szépen,
jó uram, ne hagyjon itt, s'il vous plaît!
puttonyodból dobd el, ha van hínár, homok,

a fölös teher, mi csak hiába húz, hasztalan,
de ha akad egyetlen igazgyöngy nálad,
tedd el jól, és óvd, akár a két szemed.
habzó fergeteg túlpartján egy város,
pogány arcú árva gyermek,
állok térdig elhagyottan, és senki, aki átvigyen.